

Nagy dolog a tudomány!

2009 április 27. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [780](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Olyan nagy, hogy az szavakba közvetlenül nem is foglalható. Megpróbálom hát körülírni, szokásomnak megfelelően a „bizonytalan jövő?” nevű igeidő alkalmazásával. Valamikor az elhalálozásomat követő évtizedben, egy jó nevű nyugati kutatóintézetnek az atomfizikai laborjában fiatal, ám nagy reményekre jogosító ösztöndíjas fiú szöszmötöl a szupermikroszkóppal.

Már egy hónapja valami világrengés? találmányon dolgozik. Hogy mennyire világrengés? lesz, azt valójában elképzelni sem tudja, sőt meg sem próbálja. Most csakis azzal foglalkozik, hogyan is tudna egy természetes atomot megfosztani csekély, ám mégis fontos kiterjedésétől. A kísérleti tárgy egy hidrogénatom, amely a kor technikája révén tenyérnyi méretben vibrál a kivetítőn, sőt egy kis ügyeskedéssel még a két elektron körül gyors forgása is lelassítható a monitoron. Néhány fontos kütyüt kell még működésbe hoznia, hogy ez az atom éppen azt a besugárzást kapja, amit a fickó eltervezett számára. Ezek a sugarak fognak majd akkora nyomást gyakorolni az elektronokra, hogy azok kényszerülnek majd összepréselésébe saját atommagjukkal. Sőt, megkezdődött a folyamat, a készülék visít, hanem a képernyő üresen vibrál. Ez jó, az atommagot ebben a felbontásban semmiképpen sem mutathatja, tehát el szoftver, nézzük meg jobban, mi történt! Megnövelte a mikroszkóp nagyítását még százszal, mindhiába, az atommag nem látszik. No, akár látszik, akár nem, a kísérlet bizonyosan sikerült, mert az összes egyéb módszer igazolja azt. A fiú felugrott izgalomban, és az ajtó felé rohant, mert ezt el kell mondani a főknek. Ha a holnapi sajtó nem az én nevem lesz hangos, akkor kitört a világháború, gondolta, azután még holmi Nobel nevű robbantómester alakja is felrémlett előtte, amikor a prof szembe jöve rányitotta az ajtót. Féltetéve a szokásos udvariasságot, levegőt kapkodva újságolta el a hírt: itt és most és először, sikerült atomi részecskéket összezsúfolnia. Főnöke azonban szóltanul meredt rá, majd elsápadt, a szívéhez kapott, és hanyatt vágta magát. Na, még ez kellett, éppen most! Hirtelen riasztotta a biztonsági személyzetet, a mentőket már az őrmester hívta ki. Hamar itt voltak. Az ájultat el sem mozdították, hanem helyben nekiláttak újraéleszteni, szállítható állapotba hozni. A doki és egy ápoló dolgozott rajta, a sofőr, egy nemrég bevándorolt moldvai pásztorlegény, csak nézelődött. Neki kezdte hát elmesélni találmányát a mi emberünk. Érdekes módon, ez az angol törve beszélő fiatalember is szemlátomást rosszul lett, éppen, amikor a lényeghez ért volna. Nem elsápadt, hanem kivörösödött, és durván rángatta a szépreményű tudóspalánta gallérját.

- Mit tettél, te barom? - Majd az orvoshoz:

- Hagyja, főnök, semmi értelme. Holtak vagyunk valamennyien.- Majd ismét a főnökhez:

- Hát nem érted? Csináltál egy fekete lyukat! Az az atom már félúton van a Föld középpontja felé, mert fajsúlyú százezerszer nagyobb minden más elemnél, és úgy vonzza a többi atomot, mint Blaha Lujza a férfiakat. Azok megint összeomlanak, és már most is egy tonna felett van a tömege, az hatványozódik, és a reggelt nem ériük meg, mert a Föld helyén egy lócitrom nagyságú sötét golyó fog keringeni, a következő napon sorra kerül a Hold, egy hét alatt az egész naprendszer, de az nekünk már teljesen mindegy lesz!!!

Erre rogyott meg a mi emberünk is, mert felrémlett előtte középiskolás tananyaga és fizikatanára, és minden, amit szakosodása óta elfelejtett a feltételezett fekete lyukak feltételezett természetéről. Távoli ropogás hallatszott, megremegett az épület, és a következő századmásodpercben beteg, orvos, mikroszkóp és minden száznyolcvan G gyorsulással zuhanni kezdett...

Ez a modern tudomány felelőssége. felelőtlenége.

Pogány István

Szerző a Flag Polgári Műhely tagja

Ajánló

